

(המשך מעמוד 19)

מריבה ניפסקת והכל היה שב על מקומו בשלום.

"כל מה שאירע לא שינה דבר, לא ביחס ולא ברגש", אומרת אופירה בקול שקול ומדוד, המגלת אך שמץ מן הכאב הכבד הרובץ על אובדן האח.

כאשר הגיעה הידיעה הנוראה, החל האב מגדל זקנו פרע, אך לא שינה מאימה מדרכו הרגילה. רק האם, ויקטוריה, שעמדה אף היא לצד בעלה וילדיה בכל מעשיהם, מסתגרת כיום בדל"ת אמותיה ואינה מראה פניה לאיש.

"יחסה של אמה אל הערבים לא השתנה בעיקבות האסון", אומרת אופירה. "זהו פשוט כאב וחוסר-הבנה על כך שדברים כאלה יכולים לקרות בכלל."

כאשר נודע בעכו על אובדנו של עלי, היה זה בסוף חודש הרמדאן. הקאדי, שאף הוא הכיר את עלי מקרוב, נמנע מלברך

"להיפך", אומרת אופירה, "היום אני משוכנעת עוד יותר מתמיד שאפשר לחיות בשלום. הנקמה והשינאה הם מושגים שאינם קיימים לגבי. העם אינו אשם. רק הפוליטיקאים, אותם שחירחרו ריב ומדון וגרמו לאסונות רבים כליכך."

מיכתב

לג'האן

כ אשר נודע למישפחה כי מקום-הימצאו של הבן אינו ידוע, מיהרה אופירה לכתוב מיכתב אל אשתו של נשיא מצריים. "זה היה פשוט מאוד", היא מספרת. "ידעתי שרק היא יכולה לעזור, ולא חשבתי שיש כאן משהו יוצא-דופן."

ביקור בבריטניה לפני גיוסו לצה"ל ערך עלי טיול בכמה מטרצות אירופה. בתמונה: עלי בבריטניה כשברקע שני שוטרים בריטיים. כשהתגייס, הוא התנדב לקומנדו הימי, נעדר מאז הפעולה בפורט-סעיד.

אולי זה מפני שאני חשה עצמי כחלק מהם.

את המוסלמים בעירו, כמקובל לגבי סיום הצום. אמר הקאדי:

במיכתבה פנתה אופירה אל ג'האן סאי דאת כפנות אשה אל אשה. היא תיארה בו את כאבה של מישפחה ישראלית שבנה לא חזר ואין איש יודע היכן הוא. רק בסיומו של המיכתב, לאחר הירחורים רבים, הוסיפה: "איננו יודעים היכן הוא. אולי יש בכוך לעזור."

"לא אוכל לברך הפעם. אין שימחה בליבי, ואיני יכול לעשות שקר בנפשי." אך הקאדי של עכו לא היה היחיד שהגיב כך. חבר של עלי, ערבי אף הוא, ביטל את חופשת-החג שהוענקה לו. "כשר עלי איננו, ואיש לא יודע היכן הוא, אין בליבי חג", אמר. "לא אצא לשום חופשה עד שעלי ישוב."

חיים

בצוותא

את המיכתב שלחה באמצעות הצלב-האדום. תגובתה של אשת הנשיא ידו עזה. בכל העיתונים המצריים נתפרסמה הר תשובה למורה הישראלית.

"אם היא יכולה לעזור, מדוע שלא תעשה כך", אומרת אופירה. "אני חושבת שהיא מרגישה כמותי. אני רואה בה, באופן טבעי, את המצרים כולם. חששתי שהמיכתב יעצר בדרג נמוך כלשהו, אבל תיקווחי לא נכזבה. היא השיבה לי ממש כמו שקיוויתי בסתר ליבי."

על ההפתעה שאחזה בציבור הישראלי, היא אומרת:

אתם אינכם יודעים מה פירושם של חיים בצוותא. אני חיה בעכו, ומרגישה את הערבים כמו את כל אחד אחר. צריך רק לאהוב את האדם, ואז, כל הדברים שקורים, כמו המילחמות, לא יקרו יותר.

"חבל רק", אומרת אופירה, "שהיינו צריכים לעבור את כל הדברים האלה בשביל לעזור און קשבת."

"אני בכלל לא מבינה את חוסר-ההבנה הזה. צריך רק לחיות יחד. אבל אולי זה כבר תלוי באדם עצמו."

זהו תשבץ משפחתי - רק שר-הפנים

מסוגל לפתור אותו כהלכה:

מיהו יהודי במישפחת שוטר?

זמן-מה לאחר המילחמה הגיעו לארץ גם הוריו, והשתקעו כאן.

אך חודש וחצי אחרי המילחמה חזר דויד לדרום-אפריקה, המשיך לקפוץ ליש-ראל מדי-פעם, כתייר.

"כל הזמן היתה לי משיכה לבוא לארץ", סיפר דויד. "בגלל זה הייתי בא הגנה הרבה פעמים כתייר, אבל לבוא להשתקע לא יכולתי, מפני שידעתי שיהיו לי צרות, כי אשתי לא יהודיה."

"בינתיים נולדו לנו שני בנים, ולטר (היום בן שש), ודריל (בן ארבע). לפני שלוש שנים, ב-1971, החלטנו שאנחנו צריכים לבוא לישראל. הסברתי ללורטה את כל הבעיות הכרוכות בבואה לישראל,

כ יצר זה ייתכן שלזוג הורים יש ארבעה ילדים, ששניים מהם רשומים כגויים ושניים כיהודים? האם לא הגיע הזמן ששר-הפנים יחליט מה גורל הילדים שלי?"

כך פתח דויד שוטר מאשדוד את סייפרו התמוה, שהיה נשמע אולי מגוחך, לולא היה כה עצוב.

כי לדויד, היהודי, ולאשתו לורטה, הלא-יהודיה, ארבעה ילדים, שני בנים גויים ושתי בנות יהודיות.

אזרח

בעל-יכורחו

דויד (33), יליד דרום-אפריקה, הגיע לישראל לראשונה לפני 13 שנה, כי מתנדב. הוא שירת שנה וחצי במסגרת הגנ"ל, וחזר לדרום-אפריקה, שם החל לרמד רפואה וטרינרית. אך כעבור שנה הפסיק את לימודיו ועבר לנהל את בית-המסחר למזון של הוריו.

האב:

יהודי

בשנת 1965 הגיע דויד לביקור נוסף בארץ. אולם, כאשר ביקש לחזור לדרום-אפריקה, פגש לראשונה ב"חלמאות" הפקידותית הישראלית. פקידי משרד-הפנים לא התירו לו לעזוב את הארץ.

"אתה אזרח ישראלי", אמרו לו, "וכדי לנסוע לדרום-אפריקה עליך לשלם מס-נסיעות."

רק לאחר בדיקה יסודית הסתבר כי האזרח הישראלי הבלתי-צפוייה הוענקה לו בטעות. כאשר היה בנח"ל, כמתנדב, הבטיחו לאלה מבין המתנדבים שביקשו ל-הישאר בארץ, תעודות-עולה. דויד לא ביקש תעודת-עולה, אך כנראה רשמו אותו ככזה, בלי ידיעתו.

רק לאחר מאמצי-שיכנוע רבים מצידו השתכנעו פקידי משרד-הפנים שאין הוא אזרח ישראלי, והניחו לו לחזור לדרום-אפריקה מבלי לשלם מס-נסיעות.

האם:

לא-יהודיה

ב-2 ביוני 1967, שלושה ימים לפני פרוץ מילחמת ששת הימים, נשא דויד את לורטה הגויה לאשה. בנישואים אזרחיים, היה זה בעיצומן של השמועות העקשניות בדבר המילחמה העומדת לפרוץ בישראל בכל רגע.

למחרת חתונתו נסע דויד לישראל. כשר הגיע, הסתבר לו כי הוא המתנדב הראשון שהגיע מדרום-אפריקה.

דויד שוטר

לורטה שוטר

1	2	8	4	5	3	2
---	---	---	---	---	---	---